

LÓRINCZ P. GABRIELLA

A HARMADIK

Mikor anyám vajúdott, a bába elküldte apámat, mondván, hogy ez még egy napig is eltarthat. Hiába erősködött anyám, hogy hamarosan világra hozza áhított harmadikját, s hogy ez már a tizenharmadik terhessége, tudja mi fán terem a szülés. A bába megrántotta a vállát és nem törődött azzal, hogy mit beszél anyám. Én, aki már akkor is siettem, a vajúdo szobában jöttem a világra, nem volt idejük anyámat a szülőszobáig vinni. Az örömködés nem tartott sokáig, mert ugyan ki örül egy harmadik lány gyermeknek? Nagyanyám csak kurtán jegyezte meg:

– Na, Béla, ezért kellett? Írd a neved a szemöldököfába, hogy megmaradjon!

Szegény apám a maga módján örült, elment a szomszédhoz, s ott addig ivott, amíg úgy nem érezte, hogy épp elég.

Az első gyermek kedves, a második szükséges, a harmadik pedig az ágy alatt is felnő. Furcsa mondás ez, de valóban úgy nőtem, mint a dudva. Hiányt nem szenvedtem semmiben, ruhát és cipőt örököltem a nővéreimtől, az étel meg kikerült. Gyakran a padláson üldögéltem, szűk ablakon szökött be a napsugár, de arra épp elég volt, hogy a könyvlapokon a betűt megvilágítsa. A meséket nemcsak felületesen olvastam, hanem mélységesen hittem, hogy mind rólam szól, a harmadik lányról. Néha arról álmodoztam, hogy a kórházban elcseréltek, és a gazdag szüleim egyszer rám találnak, meg arról, hogy egyszer egy királyfi értem jön majd és tökéletes életet biztosít.

A meséknek hamar vége lett, tizenhat éves voltam, mikor a szomszéd Géza felcsinált. Nem én voltam az első és nem is az utolsó. Amint elmondtam anyámnak, gondolkodás nélkül abortuszra akart vinni, amit ő csak kapárnak hívott. Nagyanyám, a vén boszorkány csak az orra alatt motyogta:

– Ezért kellett a sok könyv, a haszontalan olvasás, a harmadik pulya nem jó semmire!

Nem szóltam vissza egyetlen morgására sem. Ő is harmadik lánya volt az anyjának, igaz, aztán lett még kilenc testvére. Jobbnak láttam befogni a számat. Az abortuszt rettenetesnek tartottam, az állapottommal kibékültem, szertefoszlott az összes álomom. Hozzámentem Gézához. Nem látszott még

rajtam, hogy gyermeket várok, de pusmogott az egész utca. Mindenki tudta, hogy ilyen rövid udvarlás csak akkor végződik házassággal jegyesség nélkül, ha gyermek van a dologban.

Sem nagy szavak, sem nagy szerelem nem volt az életünkben, a könyvekben leírtakról kiderült, hogy csak hazugságok. Tudomásul vettük, hogy ez a világ rendje. Géza húsz éves, dolgozó fiú volt, álmok és vágyak nélkül. Nem áhítózott jobb élet után, nem akart a városba költözni, olyan életünk volt, mint bárki másnak.

Az elsőszülött lányomat hamarosan követte a második. A városi kórházban már volt ultrahang, hamar kiderült, hogy ő is kislány. Nekem nem volt ezzel bajom. Becsületesen neveltem őket, jó feleség és ügyes asszony lett belőlük. A városban örököltünk egy lakást a férjem távoli rokonaitól, így otthagytuk a falusi életet. Gyári munkás lettem. Furcsa volt megszokni, hogy sem fát nem kell hasogatni, sem vizet hordani a kerek kútról, és állatokat sem kell gondozni. A kényelmes életre hamar rászoktam. A lányok az iskolapadot, én a varrógépet koptattam. Minden ment, mint a karikacsapás. Nekik jobb életet szántam.

A faluba csak ritkán jártunk, időnk sem volt, meg kedvünk sem nagyon. Géza lakatos lett, jól keresett. A lakásban is bármit megjavított, már nem is bántam, hogy annak idején hozzámentem.

Apám egy éve halott volt, mikor anyám megbetegedett és utána sietett. A nővéreimmel úgy döntöttünk, hogy eladjuk a családi házikót, az árán pedig osztozunk. Mindenki vitt, amit akart, anyám régi ruháit, kendőit tűzre vetettük, a bútorokat az ismerősöknek adtuk. Igyekeztem minél kevésbé belegondolni, hogy mi lett volna a sorsom, ha a faluban maradok. Pakolás közben fölmásztam a padlásra. Minden poros, kormos volt. A könyveim ugyanúgy heverték szétdobálva, ahogyan hagytam őket tizenhárom évesen, mikor nagyanyám lekergetett a padlásról. Már jó ideje ott üldögélhettem az olvasmányok között, belemerengve a királylányos álmokba, mikor a vénasszony egy söprűvel a kezében megjelent és nagyot ütött rám, mert nem hordtam ki a jóságok alól a ganét. Aztán nem is olvastam többet.

Most azonban lekuporodtam a földre, a keskeny ablakon a napfény úgy kúszott át, mint gyermekkoromban. Olvasni kezdtem. Az idő nesztelen suhant, csak akkor álltam föl, mikor besötétedett. Álmodoztam. Kétgyermekes városi asszonyként megint betemetett a szerelem és a gazdagság utáni sóvárgás. Géza egész nap nem keresett. Vendégeskedett a régi barátoknál, rokonoknál. Mikor visszajött ugyanúgy viselkedett, mint addigi

életünk minden napján. Csak én láttam őt akkor másként. A hibái hatalmasra nőttek. Sem forró, sem hideg, csak langyos és egykedvű volt. Tudomásul vett mindent és elfogadott. Eladtuk a házat. A faluba vezető utat is elfelejtettem. Minden emléket mélyre ástam a lelkemben, nehogy véletlenül egyetlen sebem is felszakadjon.

Hétfő van. Hatkor indulok a varrodába. Újabb hétköznap. Tegnapról maradt húsleves, vacsorára meg összedobok valamit. A férjem dolgozik, a lányok már egyedül is ellátják magukat. A sarkon nem fordulok jobbra, nézem, ahogyan a lámpa zöldre vált. Balogh doktor rendelője.

– De asszonyka, maga még nagyon fiatal, s lehet, ez már kisleány lesz, ez még a terhesség korai szakasza, nem tudhatjuk. A lányok nagyok már és segítik majd mindenben!

Nem érti, doktor úr! Lány lenne ez is. A harmadik lánnyal nem történik csoda, tegye a dolgát, kérem.

